

ŠPIONI V ZÁCVIKU

Násilné verbování prakticky nikdy nefunguje.

Držíte někoho proti jejich vůli a oni vás za to nenávidí.

Jack Kovboj Platt, důstojník CIA

27. srpna 2005*, Great Falls, Virginie

Prosím ne, znovu už ne, pomyslel si Kovboj. Devětašedesátiletý důstojník CIA v důchodu Jack Kovboj Platt položil telefon a vzpomněl si na to, co F. Scott Fitzgerald napsal o „temné noci duše“.* Konečně pochopil, co měl Fitzgerald na mysli. Seděl ve zšeřelém obývacím svém domě v severní Virginii a díval se na zarámovanou fotografii, na níž byl s mužem, kterého se telefonát týkal. Genadij Géňa Vasilenko byl jako jeho ruský mladší bratr. Byl to však také bývalý agent KGB. Tato fotografie byla pořízena při nedávné lovecké výpravě do údolí Shenandoah – to byly ještě lepší časy. Ten noční telefonát ale všechno změnil a téměř přinutil Jacka zajet tam, kde nebyl už víc jak pětadvacet let – do obchodu s lihovinami ABC, který byl jen kousek od velitelství CIA ve virginském McLeanu. Na rozdíl od Sovětů alkohol Jacka téměř zabil.

---

* Data a místa zmíněná v této knize jsou založená na vzpomínkách Jacka Platta a Genadije Vasilenka. Jelikož si důstojníci CIA a KGB nemohou vést osobní záznamy, autoři této knihy úzce spolupracovali s hlavními aktéry příběhu a snažili se data uvádět tak přesně, jak to jen bylo možné.

** *Ve skutečně temné noci duše jsou stále tři hodiny ráno, den za dnem (pozn. př.).*

Platt se podíval na svou levou ruku, kterou během jeho krátké kariéry u námořní pěchoty navždy znetvořil závadný granát. Genadij na mě musel tak nadávat, když ho mučili, pomyslel si. Nemohl tu myšlenku snést. Byla to jeho vina, jeho plán, který je sem přivedl. Zběsilý telefon od Genadiho syna ho varoval a další nechutné detaily si Jack snadno našel na internetu. Nejlepší plán jeho kariéry – plán, který napomohl k dopadení jednoho z největších amerických zrádců všech dob, se zvrtil tím nejhorším možným způsobem. Genadij, který byl shodou okolností mezi přáteli známý jako Ruský kovboj, byl v Moskvě zatčen a podruhé v životě uvězněn. I podruhé to byla Jackova vina.

Zmatený a vyděšený triadesátiletý Genadij mezitím v moskevském pekelném vězení také vzpomínal na lovecké výpravy s Kovbojem. Ještě před dvěma dny, hned na začátku lovecké sezóny, byl se svou matkou a druhou rodinou – přítelkyní Mášou a jejich malými dětmi – ve své venkovské dače ležící uprostřed lesů kolem Moskvy. Zatímco většina Ruska oslavovala každoroční Moskevské dny, Genadij si hrál s dětmi na dvorku, když si všiml asi deseti vojáků Specnaz oblečených v černém, kteří obklíčili jeho pozemek. Bude ze mě první oběť lovecké sezóny, pomyslel si. Genadij napřáhl ruku k policistovi, se kterým se už léta znal. Velitel Specnaz však v ten moment tvrdě udeřil – zbili ho, a před zraky jeho hysterické matky, přítelkyně a malých dětí mu zlomili koleno. „Jestli se jen o centimetr pohneš, na místě tě zastřelíme,“ vyhrožoval mu jeden z jeho strážců. Poté ho odvěkli do pekla.

Peklo mělo pro Genadije mnoho podob. Nejprve ho odvedli na místní policejní stanici, kde mu oznámili, že v jeho bytě našli nelegální výbušniny. Domy a byty jeho blízké rodiny byly prohledány a policie „našla“ výbušniny také v Genadiho autech. Volant dokonce potají potřeli mikroskopickými částicemi, aby měl na ruce stopy výbušnin. Třešinkou na dortu byly výbušniny z druhé světové války, které nastrčili do Genadiho garáže, aby ho mohli zatknout a falešně obvinít z terorismu.

Na stanici za Genadijem přijel jeho nejstarší syn, pětatřicetiletý Ilja, a přinesl mu něco na převlečení. Genadij měl však ve své dače jedinou mikinu – tu, kterou mu před lety daroval Kovbojův přítel z FBI Dion Rankin a na níž zářil velký nápis AKADEMIE FBI. Výborně, pomyslel si Genadij, už tak si myslí, že pracuju pro Američany. Neměl však na výběr – chtěl se dostat ze svého zakrvaveného trika, a tak si tu mikinu tak jako tak oblékl. „Ať jdou do pi*“, zabručel Kovbojovu oblíbenou nádvku, kterou si před lety přivlastnil.

Poté, co k němu přivedli svalovce z FSB, aby ho trochu zpracovali, si Genadij uvědomil, že vůbec nejde o starý střelný prach nebo o krabice plné loveckých nábojů. Šlo o pomstu. Přivodili mu otrěs mozku a jeho mikina od FBI byla brzy zakrvavená a pozvracená. Genadij ležel v kałuži své vlastní krve a balancoval na hranici vědomí, když si zničehonic uvědomil, že ten den měla jeho dcera Julia narozeniny.

Bachaři po nějaké době došli k závěru, že už by jejich vězeň mohl být dostatečně poddajný, a konečně se dostali k jádru věci – chtěli, aby se Genadij přiznal, že před čtyřmi lety pomohl Američanům najít v jejich řadách zrádce, který byl dost možná tím nejcennějším dvojitým agentem, jakého kdy Rusko mělo. Od okamžiku, kdy byl jejich agent prozrazen, se ruská vláda pokoušela minimalizovat škody a nemohla si dovolit, aby ti, kteří jeho zatčení napomohli, z celé věci vyvázli bez poskvrnky. Museli vyslat jasný signál – signál, kterým měl být právě Genadij.

Fyzické a psychické mučení nebralo konce. Dokola a dokola mu pokládali jedinou otázku – „Jak z tebe ten tvůj americkéj kámoš udělal zrádce?“

Odpověď však byla vždy stejná: „Jebat' sebja! Ja nje predatěl!“ – „Jděte do pi*, já nejsem zrádce!“

Březen 1979, Washington, D.C.

Když stojíte až po prdel mezi krokodýly, jen těžko si vzpomenete, že jste původně chtěli vysušit bažinu.

Cedulka nad stolem Kovboje Jacka Platta na velitelství CIA

Jack si velmi dobře pamatoval, jak v alkoholovém opojení pospíchal po washingtonském obchvatu, aby se na zápase harlemských Globetrotters poprvé setkal se svým cílem. Nejspíš už v sobě měl svých obvyklých dvanáct až čtrnáct piv. Nemyslel si, že by na tom bylo něco špatného – potenciální rekrut, se kterým se měl setkat, byl přece bujarý Rus! Současně však byl nejslibnějším kandidátem, jakého domácí základna CIA za posledních pár let měla.

Osmatřicetiletý Genadij Vasilenko nebyl jen dalším z agentů KGB působících ve Washingtonu, byl to také zeť Vladimira Gončarova, jednoho z otců sovětské vodíkové bomby. Tehdy se všechno točilo kolem jaderné války – jak se jí nejlépe vyhnout, jak zajistit, že zaútočíte jako první, pokud to bude třeba, a jak ji přežít. Téměř všichni věřili, že k ní dříve nebo později dojde. Sovětští agenti v noci jezdili po washingtonských ulicích a zkoumali, jestli se v Bílém domě nebo v Pentagonu podezřele nesvíí a jestli tam náhodou není neobvykle živo, což by mohlo znamenat, že útok přijde každou chvíli.

Jackovým oficiálním posláním v CIA bylo „obrátit“ sovětské agenty působící v USA a přimět je, aby zradili svou zemi a předávali Američanům vojenské či politické zpravodajské informace, zejména co se jaderných zbraní týče. Jack na této pozici působil už víc než rok, ale nikoho ještě neobrátil. „V pětadesáti procentech případů byla hlavní motivací ke zradě pomsta,“ vzpomínal Jack dlouho poté, co odešel do důchodu. Své závěry založil na studii přibližně padesáti zrádců, kterou pro agenturu sepsal. „Ať už to byla pomsta za opravdovou křivdu nebo jen subjektivní dojem, že dotyčnému ublížili a že *mu za to zaplatí*.“ Mezi

další osvědčené metody nábora patřilo vydírání – tři nejčastější slabiny obvykle představoval sex, gamblerství a alkohol. Přestože měli Američané co nabídnout, CIA během více než třiceti let své existence žádné výrazné úspěchy ve verbování agentů KGB nezaznamenala. Sověti se potýkali s podobnou frustrací. Bývalý agent KGB Jurij Švec odhadoval, že jen jedna ze dvou tisíc nabídek nakonec skončila úspěchem.

„Neúspěch je standardním výsledkem,“ prohlásil Jack a poznamenal, že to, co mu chybělo v počtu rekrutů, vynahrazoval jejich kvalitou: „Ani jeden z informátorů, které jsem naverboval, nebyl nikdy odhalen.“ Jack se k vydírání nikdy neuchyloval, nebyl to jeho styl. „Nucené naverbování prakticky nikdy nefunguje. Držíte někoho proti jejich vůli a oni vás za to nenávidí. Pokaždé, když po nich něco chcete, je musíte naverbovat znovu. Navíc musíte počítat s tím, že váš cíl prostě půjde za svým nadřízeným a řekne mu, co se stalo.“ Se svými kolegy přesto sestavil obecný seznam slabin, známý pod zkratkou KR-TEKOZ, které lze při verbování využít – tvoří ho kriminální aktivita, rodinné problémy, touha po penězích, ego, krize středního věku, osamělost a závislost.

Jack se také domníval, že agentury zbytečně zveličovaly těch pár notoricky proslulých úspěšných operací, které na vydírání založené byly: „Každý zná tu historiku o úředníkovi z britského ministerstva zahraničí, který si potrpěl na malé kluky.“ Všeobecnou víru, že jsou všechny špionážní operace založené na vydírání, však považoval za pouhý stereotypní mýtus. „Dobrá, je to jeden příklad toho, jak KGB tímhle způsobem někoho získala. Každý se k tomu případu ale pořád vrací! Takhle to ale nechodí, není to běžné.“ Podotkl také, že podobné nerealistické jsou pokusy přinutit někoho ke zradě násilím – „za celých šestadvacet let u CIA jsem nikdy nenosil zbraň“.

John *Jack* Cheney Platt III. se narodil 18. února 1936 v nemocnici Nix v texaském San Antoniu. Jack po rodičích zdědil jak věrnost

k americké armádě, tak tendenci k alkoholismu – než kolem čtyřicítky nastoupil do léčebny, nebylo neobvyklé, aby se čas od času zpil do bezvědomí. „Děda byl alkoholik, táta byl alkoholik a strejda s mámou se třikrát zhroutili,“ vzpomínal. „Každý večer před večerí si dali pár koktejlů. S mojí sestrou Polly jsme se často proplížili do kuchyně a trochu si srkli. Polly byla alkoholičkou až do smrti. Neměli jsme ani tu nejmenší šanci. Já osobně jsem měl rád pivo, každý den jsem jich vypil minimálně dvanáct.“

Mary Marr Polly Plattová byla o tři roky mladší než Jack a byla jeho jediným sourozencem. Stala se z ní uznávaná scénografka a producentka, která za svou práci obdržela nominaci na Oscara*, a byla také první ženou, jež byla přijata do Asociace výtvarných ředitelů (Art Directors Guild). Pár let byla provdaná za režiséra Petera Bogdanoviche, s nímž měla dvě dcery.

Přestože se názory obou sourozenců značně lišily – Jack byl nevrlý texaský konzervavec a Polly volnomyšlenkářská liberálka – měli se opravdu rádi a byli i nejlepšími kamarády. Jejich vztah připomínal sourozence Čiperu a Jama z knihy *Jako zabít ptáčka*, jeden druhého ochraňovali před nebezpečím. Polly ve svých nepublikovaných pamětech vzpomíná, jak jednoho kluka ze sousedství praštila rýčem do holeně, když si na Jacka dovoloval v pouliční rvačce. I jako dospělí, když

---

* Polly Plattová pracovala jako scénografka například na filmech *Poslední filmové představení* (*The Last Picture Show*), *Papírový měsíc* (*Paper Moon*), *Co dál, doktore?* (*What's Up, Doc?*), *Špatné zprávy pro Medvědy* (*The Bad News Bears*) nebo *Cena za něžnost* (*Terms of Endearment*), napsala scénář ke snímku *Děvčátko* (*Pretty Baby*) a produkovala filmy *Vysíláme zprávy* (*Broadcast News*), *Válka Roseových* (*The War of the Roses*) nebo *Grázlové* (*Bottle Rocket*). Snímek *Nesmiřitelné rozdíly* (*Irreconcilable Differences*) z roku 1984 je volně založen na jejím manželství s Bogdanovichem.

už měli své vlastní děti a vnoučata, často přehrávali scény ze svého dětství a dělali na veřejnosti ostudu. Jackova dcera Leigh vyprávěla, jak šli jednou do restaurace a Jack s Polly začali bušit přibory o stůl a křičet *my máme hlad* jako malé děti. Jejich vztah však měl i temnější stránku. Jejich děti vzpomínají, jak s hrůzou přihlížely, když se namol opilí Jack a Polly motali po pařížských ulicích a halekali na všechny strany. „Spadli do keřů růží a strašně krváceli,“ popisovala Pollyina dcera Antonia Bogdanovichová, „ale to je ještě víc rozesmálo.“

Polly s Jackem se narodili do rodiny vojáka Johna Cheneyho Platta II. z New Yorku a Vivian Hildreth Marrové z Newsburyportu v Massachusetts. Platt starší se do armády přihlásil během první světové války, poté co zanechal studií na MIT, kde byl jedním z premiantů a také úspěšným boxerem. Na začátku své vojenské kariéry byl převelen do Mexika, kde se střetl s armádou José Dorotea Aranga Arámbuly, známého také pod pseudonymem Pancho Villa. Dalších třicet let se rodina stěhovala po Spojených státech podle toho, kam byl plukovník Platt převelen – bydleli například v New Jersey, Kalifornii, Illinois nebo Texasu. Platt II. si během své kariéry vybudoval reputaci výjimečného a uznávaného soudce vojenského soudu.

Po druhé světové válce byl Platt starší vyslán do německého Bremerhavenu, kde měl během okupace na starost dva tisíce německých válečných zajatců, z nichž mnoho pocházelo z Afrikakorps Erwina Rommela. Platt se do Německa vrátil i v roce 1949 a dva roky působil jako jeden ze soudců při procesech v Dachau. Předsedal také soudnímu procesu v loupeži klenotů Markéty Pruské, ve kterém byl americký plukovník obviněn z krádeže šperků v hodnotě 2,5 milionu dolarů.* Polly si na poválečné Německo plné doutnajících trosek po zbytek života živě vzpomínala – „Představovala jsem si, že mám nadpřirozené schopnosti a že můžu všechny ty zničené domy opravit.“ Jejich otec

---

* V současnosti přes 30 milionů.

je dokonce vzal na exkurzi do koncentračního tábora v Dachau, aby „nikdy nezapomněli na to, co se tam stalo,“ zašeptal Jack.

Malý Jack povolání svého otce obdivoval a vnímal ho jako bojovníka ve vznešené bitvě za spravedlnost, ve které čelil hrozivému nepříteli. Bitvy mezi dobrem a zlem opravdu existovaly a Jack nepochyboval, boj s tyranii – a tedy práce jeho otce a celých Spojených států amerických – takovým konfliktem opravdu byl. „Opravdu jsem věřil tomu, co prezident Kennedy myslel, když prohlásil: *Neptej se, co můžeš udělat tvá země pro tebe. Ptej se, co ty můžeš udělat pro svoji zemi,*“ vysvětlil Jack a dodal, že ho hluboce ovlivnily i jeho rané zážitky z Evropy. „Jsem hrdý a staromódní patriot, který dobře ví, jaké výsady jako američtí občané máme.“

Jackova matka Vivian Plattová trpěla po většinu svého života akutními psychickými poruchami a značnou část Jackova dětství strávila v psychiatrických institucích. Poprvé se zhroutila během pobytu v Německu. „Polly svou matku tvrdě soudila a opovrhovala jí za to, jak slabá byla,“ tvrdil časopis *Premiere*, kterému Polly poskytla rozhovor. Po čase však svá slova zmírnila: „Zpětně si uvědomuji, že moje matka nikdy nenaplnila svůj potenciál, nikdy plně nevyužila svůj talent – vyrostla ve světě, kde se to nepovažovalo za důležité.“

Život s Vivian Polly přesto popsala jako nesnesitelný. Sourozenci Plattovi nikdy nevěděli, kdy jejich matka vybuchne a začne jejich otce týrat kvůli nějaké maličkosti – třeba tomu, jak nakrájel pečínku. To však zdaleka nebylo nejhorší. Pollyina dcera Sashe Bogdanovichové vyprávěla, že Vivian jednou úmyslně sjela z mostu, přestože měla v autě malou Polly. Nejspíš se nejednalo o skutečný pokus o sebevraždu, ale Vivian zjevně nebrala na své děti ohledy.

Děti alkoholiků a labilních rodičů často potřebují kontrolovat každíčký detail svého světa, který vnímají jako zrádný a rozmarný. Sourozenci Plattovi dostali hned dvojitou dávku této nejistoty, s jejímiž následky se vyrovnávali po zbytek života – Platt starší zemřel na

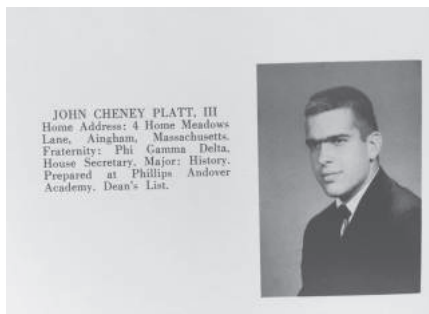
cirhózu jater a rozedmu plic a Vivian se pomalu upila k smrti. Jack i Polly však byli v dospělosti považováni za laskavé lidi a týmové hráče. „V rodině Plattů jste vždycky přivedli raněné domů,“ tvrdil Jack. Platt starší se dožil svého snu – viděl, jak se Neil Armstrong v roce 1969 prošel po Měsíci – a krátce nato zemřel v Pollyině domě v Kalifornii. Polly dodržela svůj slib a otce nikdy neposlala do domova důchodců.

Na začátku padesátých let se Plattovi přestěhovali do Hinghamu v Massachusetts, kde Jackův otec – nyní známý jako nadaný muž, který měl problém s alkoholem – pracoval pro město Boston jako konzultant civilní obrany. Mimo jiné připravoval například plány na řešení následků jaderného útoku.

Jack se v roce 1953 dostal na Phillipsovu akademii v Andoveru, odkud později přešel na Williamsovu vysokou školu ve Williamstownu, kde získal plné stipendium a kam chodilo i mnoho budoucích

agentů CIA, včetně eventuálního ředitele agentury Richarda Helmse. V 50. a 60. letech byla Williamsova vysoká škola prestižní chlapeckou institucí, která se pravidelně umísťovala na předních příčkách seznamu nejlepších vysokých škol ve Spojených státech, přestože nepatřila mezi nejlepší univerzity – *Ivy League*.

Před tím, než byl *řecký* systém na konci šedesátých let zrušen, patřilo na devadesát procent studentů k nějakému bratrstvu. V Massachusetts se navíc smělo pít až od jednadvaceti. Víkendové výlety do nedalekého New Yorku nebo Vermontu, kde se mohlo pít už od osmnácti, proto nebyly nijak neobvyklé a Jack často zastával funkci řidiče.

Jackova fotka z ročenky Williamsovy vysoké školy, 1958. *Laskavost Carla Vogta.*

JOHN CHENEY PLATT, III
Home Address: 4 Home Meadows
Lane, Aingham, Massachusetts
Fraternity: Phi Gamma Delta,
House Secretary, Major: History,
Prepared at Phillips Andover
Academy, Dean's List.

Pokud mladíkům nešlo o pivo, šlo jim o děvčata – Jack také často velel nájezdům na dívčí školy Bennington a Sarah Lawrence.

V té době se Jack začal sžívat se svou persónou kovboje, která ho provázela až do smrti. Jeden z jeho přátel tvrdí, že Jack „dokázal vypít nejvíc ze všech“, a další spolužák David Grossman dodal, že přestože bylo v každém ročníku dvě stě padesát studentů, Jack mezi všemi vyníval. Studoval historii se zaměřením na ruská studia a pravidelně se umisťoval na seznamu nejlepších studentů. „Neznal jsem ho, ale věděl jsem o něm,“ pokračoval Grossman, „Jack byl všeobecně známý jako populární tvrdák. Všichni ho měli rádi.“ Jiný ze spolužáků Joe Albright o Jackovi mluvil jako o „divočákovi“ a přidal historku, která vypoovídala za vše – namol opilý Jack vjel na své motorce během jednoho z večírků do klubovny svého nechvalně proslulého bratrstva Fí Gama Delta, vyjel po schodech do druhého patra a suverénně si vyzvedl další basu. Narodil se v San Antoniu, nosil vysoké boty a spolužáci mu proto začali říkat *Kovboj*.

Carl Vogt, Jackův blízký přítel, prezident bratrstva Fí Gama Delta a pozdější prezident Williamsovy vysoké školy, na Jacka vzpomíná jako na tajného organizátora některých nezapomenutelných vtípků, které neměly v historii Williamsovy školy obdoby. Šlo o detailně promyšlené tajné operace, které naznačovaly, že měl Jack pro práci v CIA vlohy a že se od mládí dokázal vyhnout odhalení – jen dva z jeho blízkých přátel věděli, kdo za všemi těmi žerty stál. V té době měli například studenti dovoleny jen tři neomluvené absence. Administrativa školy měla složku se seznamem studentů, kteří měli kvůli absencím propadnout, a pečlivě ji střežila ve špičkově zabezpečené místnosti v budově Hopkins Hall. Carl tvrdí, že Jack získal plán starého parovodního potrubí, které spojovalo všechny budovy kampusu, a že se jednou v noci do jedné z trubek vsoukal a proplazil se až do Hopkins Hall, odkud ukradl seznam všech studentů bakalářského studia. Tu noc ho viděli v jednom newyorském baru, kde seznam na parkovišti slavnostně spálil.

Pak tu také byl incident, při němž poškodili sedmipatrovou zvonici místního kostela. Neznámý pachatel – Jack Platt – vylezl až k hodinám na věži a sundal z nich všechny číslice kromě šestky a devítky. Nebo epizoda, kdy jakési vozidlo dotlačilo historický hasičský vůz po mezistátní silnici Route 7 až ke třináct kilometrů vzdálené klubovně bratrstva Fí Gama Delta. Na místo dorazila i FBI, která celou věc vůbec nepovažovala za vtipnou – Jack, který byl v té době ve třetím ročníku, dostal pokutu ve výši pětatřiceti dolarů. Toto byla jedna z mála eskapád, při které byl přichycen při činu.

Přestože měl Jack šibalský smysl pro humor, v jádru byl klidšasem – dokonce si vysloužil přezdívku *Skála*. Byl také nejchytřejší v ročníku a na přednáškách si dělal pečlivé a detailně ilustrované poznámky, které půjčoval svým blízkým přátelům. Nedělil se však jen o své vědomosti – jako předseda výboru pro novice bratrstev podporoval Carlovy snahy otevřít bratrstva i afroamerickým studentům.

Právě na Williamsově vysoké škole Jack docházel na přednášky průkopnického profesora Roberta G. Waitea, který měl na Jacka a jeho spolužáky velký vliv. Waite byl vystudovaný psychohistorik, jenž se specializoval na Adolfa Hitlera. Svou knihou *Psychopatický Bůh Adolf Hitler (The Psychopatic God: Adolf Hitler)* z roku 1977 vyvolal značné pobouření zejména proto, že se pokoušel potlačit morální soudy i tam, kde si to jeho téma vyžadovalo. Jack v dospělosti aplikoval některé z Waiteových metod na špehy nenáviděného Sovětského svazu, který Američané v té době považovali za *rudou hrozbu*. Už během studia věděl, že po promoci nastoupí k mariňákům. Poslední dvoje prázdniny strávil v kadetském programu velitelů čtyř, ve kterém se mezi pětáctýřiceti účastníky vždy umístil na první příčce.

Jack se však své promoce v roce 1958 nakonec neúčastnil. Pár týdnů před ceremoniálem jel se třemi ze svých kamarádů na výlet do Saratoga Springs ve státu New York a připletl se do vážné autonehody. Zdá se, že jeli za Jackovou sestrou Polly, která studovala na vysoké

škole Skidmore a která pro své kamarádky často domlouvala rande se staršími vysokoškoláky. Jack se chtěl vyhnout v protisměru jedoucímu autu, strhl volant a narazil do stromu. Tři z mladíků museli být hospitalizováni a auto bylo na šrot.

Kovboj se v roce 1959 oženil se svou vzdálenou sestřenicí Paige Gordonovou, s níž se seznámil na rodinném večírku přibližně ve stejné době, kdy nastoupil na pozici podporučíka námořní pěchoty Spojených států amerických. „Zdálo se mi, že je v pohodě,“ prohodila Paige se svým typickým suchým humorem. Do Kovboje se opravdu zamilovala, až když poznala jeho šibalský smysl pro humor a viděla, jaký vliv má na ostatní. Dnes je z Paige drobná žena s krátkými tmavými vlasy, která vypadá mnohem mladší než na svých blížících se osmdesát let. Své názory vyjadřuje jasně a stručně, což výborně ladí s Kovbojovou neurvalostí. Jejich děti svým rodičům od mládí přezdívaly *Lady a Tramp*.

Paige vyrostla se svou matkou a nevlastním otcem na farmě v newyorském Armonku. Její rodiče nakonec pozemek prodali a dnes na něm stojí továrna IBM. Paigin biologický otec Arthur Gordon pracoval jako spisovatel pro legendárního řečníka Normana Vincenta Peala. Paigina matka byla na svou dceru za strážlivá hodná. Na následky alkoholismu však nakonec zemřela, což značně ovlivnilo způsob, jakým se Paige později vyrovnávala s alkoholismem svého manžela.

Jack byl brzy převelen na pozici zpravodajského důstojníka roty Kilo třetího praporu na základně camp Lejeune v Severní Karolíně.

